

DRAGONA

Fa molts anys, a un xicotet país, en un arbre petit d'un bosc ben gran, hi era Nara, l'última dragona màgica amb vida. Nara va tindre 5 xicotets dracs, 4 amb poders i un sense. El primer Wind, tenia el poder del vent. El segon era Dèsert el de la calor. El tercer, Natur, el poder de la natura. El quart Sol el poder de la música, i per últim, Calma, que no tenia poders però era més llesta i àgil que tots quatre junts. Nara, tenia el poder de l'aigua. Els dracs lluitaven pel bé del bosc i de totes les criatures que hi vivien.

Un dia varen veure un animal nou, que caminava amb dues potes. Els dracs no ho sabien, però eren humans. Va ser poc, el temps que tardaren els animals del bosc en témer aquest singular ésser. Els humans feien abrics i botes amb les seves pells, i fins i tot, els tallaven el cap per posar-lo a la seva oficina. Aquest fet, va ser la gota que va vessar el got. Encara que fora massa arriscat, perquè els humans tenien escopetes, escuts i tot tipus d'armes, Nara havia educat als seus fills per combatre la injustícia.

Un dia, els dracs varen lluitar contra els humans. Wind els va bufar, però els humans varen contraatacar bufant tots alhora i fent que el seu propi vent li donara a la cara i acabara petrificat. Els dracs màgics sols poden ser derrotats per l'efecte de la seva propia màgia. Igual que Wind, tots els dracs menys la mare i la petita de la família varen ser petrificats. Veient com havien acabat els germans, Calma va pensar que com que sa mare també era màgica acabaria igual, així que va lluitar ella per distreure els humans, els havia fet creure que havia escapat pel camí equivocat.

- I ara què fem?- va dir Calma amb veu trista.
- No sé què fer, Calma. -Va dir la mare plorant - No sé què fer.
- Ha d'haver alguna forma de despetrificar-los. - va dir.
- No crec, açò és tot culpa meva! - Va dir plorant desconsoladament.
- S'està fent tard, dormim un poc i demà pensem què fer.

A l'endemà varen preguntar als animals del bosc què podien fer. Després de buscar i buscar solucions varen trobar la senyora rabosa, el senyor llop i el senyor cérvol. Eren quasi els únics als que no havien preguntat.

- Bon dia! - va dir Calma.
- Bon dia! - varen dir els animals.
- Hem escoltat el que va passar ahir, ho sentim molt - Els va dir amb veu serena la rabosa.
- Sabeu si hi ha manera de revivre als meus germans?

- Fa molt de temps hi havia un drac no-magic que va preguntar el mateix perquè volia curar la seva mare, que havia sigut petrificada i finalment la va aconseguir despetrificar. Diuen que aquell drac encara viu. Nosaltres no en tenim ni idea d'on pot estar, pero potser la meva germana sí, ella ho sap tot.
- Moltíssimes gràcies senyora rabosa, podria dur-nos fins la seva germana?
- És clar, seguïu-me - Els va dir.

I això varen fer. En arribar al cau, la rabosa va trucar a la porta. Per la porta va guaitar una rabosa amb ulleres grans i un turbant roig amb puntets blancs. Quan la rabosa va veure la seva germana li va donar una abraçada tan gran que quasi l'ofegà. Calma es preguntava si feia això cada vegada que veia a la seva germana...

- M'has portat convidats? - va dir emocionada - Qui són aquestes dragones tan boniques?
- Com havies dit que us deieu?
- No ens hem presentat en cap moment. Jo sóc Calma i aquesta és la meva mare Nara.
- Jo em dic Sandra i aquesta és la meva germana Vega. Vega, et vaig contar el que va passar ahir, veritat? - aquesta va assentir. - Bé, la petita i la mare busquen al drac que va aconseguir despetrificar la seva mare. T'enrecordes?
- Si, crec que tinc un llibre d'eixos antics que tant m'agraden.- Els va mostrar un llibre que es titulava: ***"EL GRAN LLIBRE DE LA MÀGIA DELS DRACS"***

Calma va rebuscar pel llibre, i va trobar la seva història. El títol de la llegenda deia: *Pot ocórrer l'impossible entre una mare i el seu fill*. Posava que ningú mai no va saber com ho va aconseguir, però sí que deia on vivia aquell drac.

- D'acord, aquest llibre ens servirà molt. Ens el podries deixar?
- Clar que sí, però cuideu-lo bé que aquest és un dels meus preferits, eh?- va dir amb un somriure.
- Sí, el cuidarem bé. Moltíssimes gràcies per tot! - Va expressar esperançada.

Al llibre deia que el drac vivia a l'altra banda de la muntanya. La mare i la filla no es varen adonar que dos caçadors les havien estat escoltant tot aquest temps.

A migdia varen emprendre aquesta aventura, varen recórrer rius i boscos, i quan estaven arribant a la cova on deia el llibre que hi vivia el drac, quatre humans es varen interposar al seu camí. Les dragones varen parar en sec.

- No podem permetre que revisqueu als dracs - va dir un dels humans.

Els dracs es varen posar en postura de lluita, Calma va fer amb el dit un gest dient que s'aproparen.

Varen lluitar durant deu minuts. Quan la mare es va cansar de lluitar va fer màgia. Com que tenia experiència amb dracs, la humana va agafar la cantimplora buida del

seu company i la va plenar de l'aigua màgica de la dragona, i seguidament li va tirar l'aigua a la mare. Es va petrificar.

- Noooo! ara sí que l'heu fet bona

Va tancar els ulls i quan els va tornar a obrir els tenia grocs, sense pupila. Des d'aquell moment va començar a prendre foc tot el seu cos i fer-se enorme. Els humans estaven aterrorits, varen fugir en qüestió de segons. Calma volia destruir-ho tot, però va ser llavors, quan un drac va eixir de la cova. Era el drac que buscaven!

- Eh! calma't calma't.

Cada vegada que li deia "calma't" es feia més xicoteta.

Li va caure una llàgrima per la cara i quan va caure a terra es va tornar més grisa que la cendra. El drac es va apropar i li va secar la galta amb la mà.

- T'he estat observant, i sé que busques la fórmula que pot reviure a la teua família. La solució consisteix a reunir un element al que estimen molt, que eres tu, l'element que ha causat que els haja petrificat, que son els humans.
- Com et diuen?
- Jo soc Fred.
- Moltes gràcies Fred, jo soc Calma.
- Ara vés i reviscola a la teva família - Calma va assentir i es va acomiadar.
- Ens tornarem a veure, ho sé - I se'n va anar.

Calma sabia que ja tenia màgia, aleshores el camí de tornada es va fer més curt. En arribar al poble dels humans, la varen rebre amb més armes que mai. En veure el que havia passat aquella nit li tenien moltíssima por.

- Vinc per fer les paus pero us avise, quan més m'enfadeu més força tindré i més perillosa seré. Per què heu petrificat la meva família, quin mal us ha fet?

Molts dels humans varen baixar les armes i mentre ho feien Calma es posava d'un groc que brillava com el sol

- Ús necessite per poder recuperar els meus germans i la meva mare. Veritat que tots els que estem ací faríem qualsevol cosa per les persones que estimem? Doncs la meva família no volia fer res de dolent, tot el contrari, lluitem pel bé del bosc. De veritat desitge que estiguem en pau.

Després d'aquell discurs, una nena aproximadament de cinc anys es va acostar i li va donar una abraçada i després la va agafar de la mà. Tothom va tirar les armes a terra.

Què faries tu per la teva família?

